

Босна и Херцеговина
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
Број: 11 0 У 018435 16 Увп
Бања Лука, 29.11.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија овог суда, Едине Чупељић председника вијећа, те Страхиње Ћурковића и Смиљане Мрше чланова вијећа, уз судјеловање записничара Сање Орашчанин, у управном спору по тужби М. Ј. из Н. Г., заступана по пуномоћнику С. И., адвокату из Б. (у даљем тексту: тужитељица), против рјешења број ... од 11.3.2016. године, туженог Начелника Општине Н. Г., у предмету принудног извршења рјешења Одсјека ..., одлучујући о захтјеву тужитељице за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 У 018435 16 У од 8.11.2016. године, на нејавној сједници вијећа одржаној 29.11.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба против оспореног акта којим је одбијена жалба тужитељице изјављена против закључка К. п., Општине Н. Г. број ... од 18.2.2016. године, а којим је тачком 1. диспозитива наложено тужитељици да уплати износ од 982,80 КМ у корист рачуна јавних прихода Општине Н. Г. за подмирење трошкова извршења преко других лица, а како је то одређено закључком К. п. број ... од 17.12.2015. године и заључком број ... од 18.1.2016. године

Одбијање тужбе је образложено разлозима да је К. п. рјешењем број ... од 15.10.2015. године наложила тужитељици уклањање пијеска са локалног пута означеног као к.ч. бр. ... к.о. С., а који је уписан у пл. бр. . к.о. С. као друштвена својина, путеви са 1/1 дијела, па будући да тужитељица није поступила по том рјешењу, то је ангажована фирма „К.“ а.д. Н. Г. која је уклонила пијесак и испоставила рачун од 982,80 КМ, па је закључком К. п. број ... од 18.2.2016. године наложено тужитељици да овај износ уплати на рачун јавних прихода Општине Н. Г., па будући да тужитељица није поступила по том закључку, то је правилно оспореним актом одбијена њена жалба као неоснована.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев) тужитељица оспорава њену законитост из основа садржаних у одредби члана 35. став 2. Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС). Истиче да је оспорени акт незаконит, јер је тужитељица у „молби“ у цијелости доказала своје наводе и приложила доказе да није у могућности платити

трошкове извршења, те да се код Основног суда у Новом Граду у предмету број 76 0 П 016662 14 П води парнични поступак ради утврђења и признавања права својине на предметној парцели, те да је претходно требало расправити право својине, јер од рјешавања тог питања зависи рјешавање ове управне ствари; да је повређен члан 8. Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС“ број 13/02, 87/07, 50/10 и 66/18, у даљем тексту: ЗОУП) (начело истине), јер чињенично стање није потпуно ни правилно утврђено, а што је од важности за доношење законитог и правилног рјешења; да предметни пут није обухваћен одлуком општине о некатегорисаним путевима; да је тужитељица изложена „правном насиљу“ од стране К. п. јер тужитељица има право на мирно и несметано уживање своје приватне имовине у смислу члана 2/3 т. к) Устава БиХ и члана 1. Протокола 1 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода (Конвенција); да се не ради о путу већ стази која пролази кроз двориште тужитељице, а „тужени“ имају приступ својим некретнинама другим путем; да се на овој непокретности налази кућа тужитељице коју је она наслиједила од својих предника; да катастарска евиденција није евиденција о стварним правима. Предлаже да се захтјев уважи, побијана пресуда укине и предмет врати на поновно одлучивање, а тужитељици досуде трошкови спора према исказаном трошковнику. Позива се на пресуду нижестепеног суда број 11 0 У 018487 16 У од 8.11.2016. године којом је уважена њена тужба и поништен оспорени акт.

Тужени у одговору на захтјев истиче да је побијана пресуда правилна и законита, а да тужитељица у захтјеву понавља наводе из тужбе које је нижестепени суд оцијенио да су неосновани. Предлаже да се захтјев одбије као неоснован.

Размотривши захтјев и побијану пресуду по одредбама члана 39. ЗУС, одговор на захтјев, као и цјелокупне списе овог управног спора и предметне управне ствари, овај суд је одлучио као у изреци пресуде из слједећих разлога:

Из података списка произлази да је рјешењем К. п. број ... од 15.10.2015. године наложено тужитељици да уклони пијесак са парцеле означене као к.ч. ... к.о. С.. Дана 17.12.2015. године првостепени орган туженог је донио закључак којим се одређује извршење за 29.12.2015. године по „К.“ а.д. Н. Г., али извршење није спроведено тог дана, па К. п. доноси други заључак 18.01.2016. године и одређује извршење за 5.02.2016. године по „К.“ а.д. Н. Г. који испоставља рачун за два дана од по 4 сата рада, а ради се о количини од 3 м³ пијеска, па К. п. доноси закључак 18.02.2015. године којим налаже тужитељици да уплати на рачун Општине износ од 982,80 КМ на име трошкова извршења како је то одређено закључком број ... од 17.12.2015. године и закључком број ... од 18.1.2016. године. Против првостепеног закључка тужитељица је изјавила жалбу коју је тужени оспореним актом одбио као неосновану. Побијаном пресудом је одбијена тужба.

Побијана пресуда је правилна.

Тужитељица не спори да је истресла 3 м³ пијеска на парцелу број к.ч. бр. ... к.о. С. и тиме запријечила пролаз другим мјештанима села С., те да је ангажована фирма „К.“ а.д. Н. Г. за уклањање тог пијеска, тараба и других препрека, као и да је обавезана на плаћање одређеног износа на име трошкова ангажовања фирме „К.“ а.д. Н. Г. за уклањање тог материјала.

Током управног поступка, затим у тужби и сада у захтјеву тужитељица оспорава чињеницу да предметно земљиште чини некатегорисани пут, већ тврди да то земљиште представља њену приватну својину.

На основу одредбе члана 264. став 1. Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС“ број 13/02, 87/07 и 50/10 у даљем тексту ЗОУП) у поступку административног извршења може се изјавити жалба, а њоме се не може побијати правилност рјешења које се извршује. Стога, ове приговоре тужитељица не може износити у поступку извршења, а будући да не оспорава сам износ трошкова на који је обавезана првостепеним закључком, то је тужба правилно одбијена као неоснована.

Из наведених разлога је неосновано позивање тужитељице да је доношењем оспореног акта и побијане пресуде повређено њено право на мирно уживање имовине из члана 1 Протокола 1 уз Конвенцију, јер тужитељица и не образлаже у чему се огледају те повреде, већ само уопштено износи да су јој повређена та права.

Исто тако неосновано је позивање тужитељице на пресуду нижестепеног суда број 11 0 У 018487 16 У од 8.11.2016. године којом је уважена њена тужба и поништен побијани акт, јер се у том предмету ради о другом чињеничном и правном основу. У том предмету суд је поништио побијани акт зато што је тужени оспореним актом оставио на снази закључак првостепеног органа од 04.3.2016. године којим је одређено принудно извршење рјешења истог органа број ... од 18.1.2016. године које не постоји у управном спису, а ни у правном промету, а у образложењу оспореног акта се бавио искључиво чињеничним утврђењем везаним за одлуку првостепеног органа број ... од 16.2.2016. године.

Код таквог стања ствари, по оцјени овог суда, у побијаној пресуди нису остварени разлози предвиђени одредбом члана 35. став 2. ЗУС, па се захтјев тужитељице за њено ванредно преиспитивање, на основу одредбе члана 40. став 1. истог закона, одбија као неоснован.

Записничар
Сања Орашчанин

Предсједник вијећа
Едина Чупељић

Za tačnost otpavka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podraščić